

TESTIMONY ID: 1377

AGE: 66

AGE RANGE: 65+

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Mykolaiv region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-29

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

As for everyone else, the war began for me on February 24. I will remember this day, Thursday, for the rest of my life. In the morning, explosions were heard, but no one could guess what it was. We, people of the older generation, hoped that the experience of the Second World War would not lead to such consequences. The mass media got involved, and people were warned not to go to work that day. Mobile phones and televisions announced and showed terrible pictures, the first devastation, the first deaths, blood, despair, misunderstanding of the situation and what to do next. It was hard to realize what it was, especially for retired people. All our lives, we worked for the good of society. We gave birth and raised children to live in harmony and peace with other peoples, to work with benefit and for the prosperity of our Ukraine. And this is the situation in old age. War, in our understanding, is the battle of armies and soldiers. We saw something completely different. The shelling of our city also began. My husband and I live together. Children separately. The first arrivals of rockets were only at night. Every evening there is a must-see. A daughter with small children came to stay with us for the night. They live on a high floor. On the night of March 10-11, explosions were heard in the middle of the night, as usual. First far, then closer. Quickly everyone in the corridor, the so-called rule of two walls. As it approached, the hum became even more prominent, louder. And we heard explosions. Something was breaking on the street; people were shouting and banging on the walls and windows, glass was falling into the apartment, cars were honking on the street, and some were on fire... It did not subside soon. The children were terrified. We were in a state of both fear and disorder and... The apartment immediately became cold as all the windows disappeared. Until morning, they listened to the slightest rustle. Thank God, it was quiet because it didn't take long to calm the children down.

But did it succeed? And now they don't want to return home because they are still shooting there. Only in the morning did we see how much damage there was to our house and the surrounding area. But there were no casualties. But what began next was difficult to comprehend and understand. People were killed simply on the streets, in queues, at bus stops. They killed both day and night. At the same time, buildings were destroyed. We lived our lives in a peaceful country, and when houses were built, no one probably thought about shelter. Not every house has such places. That's why we had to go... Where, to whom, for how long... With tears in our eyes, in a state of helplessness, we just drove to the west of the country. There are no relatives there; we have to rent an apartment. We constantly follow the news, and we want to return home, but our native [CITY1] is shelled almost every day. There is a lot of destruction and victims... These people are not guilty of anything; they are men and women, children... Among them there are, or rather, they were acquaintances. Our city is under fire, without water (because they cut off the water supply from the Kherson region), people are out of work... But the city lives and will continue to live. People want to go back and start rebuilding. We believe in Victory. May God grant that our defenders defeat the enemy as soon as possible and return to their families. Glory to Ukraine!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1377

ВІК: 66

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 65+

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Миколаївська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-29

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Як і для всіх, для мене війна розпочалась 24 лютого. Цей день, четвер, я буду пам'ятати до кінця життя. Вранці почули вибухи, але ніхто не міг подумати, що це. Ми, люди старшого покоління, сподівались, що досвід другої світової війни, не приведе до таких наслідків. Підключились засоби масової інформації, людей попередили не йти в цей день на роботу.

Мобільні телефони, телевізори сповіщали і показували страшні картини, перші розрухи, перші смерті, кров, відчай, нерозуміння ситуації і що робити далі. Важко було усвідомити, що це. Особливо людям пенсіонерам. Ми все життя працювали на благо суспільства, народжували і виховували дітей жити в злагоді і мирі з іншими народами, працювати з користю і для процвітання нашої України. І на старість така ситуація. Війна у нашому розумінні – це бої армій, солдат. Ми ж бачили зовсім інше. Почались обстріли і нашого міста. Ми з чоловіком живемо вдвох. Діти окремо. Перші прилітання ракет були тільки вночі. Кожний вечір обов'язково світломаскування. Дочка з малими дітками приходила до нас на ніч. Вони живуть на високому поверсі. У ніч з 10 на 11 березня серед ночі почули, як завжди, вибухи. Спочатку далеко, а потім все ближче. Швидко всі в коридор, так зване правило двох стін. З наближенням гул ставав ще більшим, гучнішим. І ми почули вибухи. Щось рвалося на вулиці, кричали люди, било по стінах, вікнах, скло сипалось у квартиру, на вулиці сигналізували машини, деякі з них просто горіли... Вщухло це не скоро. Дуже налякались діти. Ми були у стані і страху, і безпорадності, і... Зразу у квартирі стало холодно, так як зникли всі шибки. До ранку прислухались до найменшого шороху. Слава Богу, було тихо, бо заспокоїти дітей не вдавалось довго. Та чи вдалося? І зараз вони не хочуть повернутися додому, бо там ще стріляють. Тільки зранку ми побачили, скільки було пошкоджень у будинку нашому та навколишніх. Але все обійшлося без жертв. Але те, що почалося далі, важко було усвідомити і зрозуміти. Людей убивали просто на вулицях, в чергах, на зупинках. Убивали і вдень і вночі. При цьому руйнували будівлі. Ми своє життя прожили у мирній країні і коли будувались будинки, то ніхто, напевно, не думав про укриття. Далеко не в кожному будинку є такі місця. Тому довелося поїхати... Куди, до кого, на скільки... Зі сльозами на очах, в стані якоїсь безпорадності просто їхали на захід країни. Родичів там немає, доводиться винаймати квартиру. Постійно слідкуємо за новинами, дуже хочеться повернутися додому, але наш рідний [МІСТО] обстрілюють майже щодня. Дуже багато руйнувань, а жертв... Ці люди нічого не винні, це чоловіки і жінки, це діти... Серед них є, а вірніше, були знайомі. Наше місто під обстрілами, без води (бо перебили водогін з Херсонської області), люди без роботи... Але місто живе і буде жити далі. Люди хочуть повернутися назад і взятись за відбудову. Ми віримо в перемогу. Дай Боже нашим захисникам здолати ворога найшвидше і повернутись у свої сім'ї. Слава Україні!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.